

Gabrijel Pisačić

NAREDBA

Ja sam...

Zapravo ni sam ne znam tko sam. Ime mi je C539. Čovjek sam, ali moj nastanak i funkcija nisu jednaki kao kod običnih ljudi. Nastao sam tako što su znanstvenici uzimali najbolje molekule DNA kako bi napravili čovjeka koji bi bio savršen za izvršavanje naredbi. No nisam ja jedini. Ima nas na tisuće, kako biste to vi, obični smrtnici nazvali – “klonova”. Stvorio nas je NKZIS (Nacionalna kompanija za istraživanje svemira).

Možda jesam savršen, ali nisam i slobodan. Ne mogu imati posao, ne mogu imati obitelj, prijatelje ili išta slično. Zapravo, nikad nisam bio vani. Zatvoren sam kao i ostali klonovi, no ima jedan mali prozorčić kroz koji mogu vidjeti taj prekrasan vanjski svijet. Divim se prirodi, stablima. Uživam gledajući čudnovata bića koja naokolo lete i cvrkuću. I tako, jednoga sam dana ugledao jedno prekrasno biće koje vi ljudi nazivate „djevojkom“. Šetala je s nekakvim čupavim stvorom koji je mahao izraslinom na stražnjici. Odjednom mi se počelo događati nešto čudno. Osjetio sam toplinu u svojoj unutrašnjosti i trnce koji mi prolaze niz čitavo tijelo. Počeo sam lupati po prozoru... no nije me čula.

Sljedećeg dana sam od ranoga jutra stražario pred prozorom ne bih li je ugledao. Vrijeme je prolazilo, namjeravao sam odustati, no odjednom se pojavila s onim istim stvorom. Ovaj put sam odlučio na papirić napisati poruku. Napisao sam: „Okreni se prema prozoru.“ Poruku sam zavezao za komad metala i bacio je pred nju. Prvo se prestravila, no ubrzo se smirila i odlučila uzeti papirić. Kada je pročitala, okrenula se prema meni. Njezine prekrasne plave oči zasjale su prema mom prozoru. No nije bila oduševljena. Počela je vikati kako to uopće nije bilo smiješno ni pristojno. Okrenula se i otišla. Odjednom me oblio hladan znoj. Iz očiju mi je počela izlaziti prozirna tekućina. Sve mi to nije bilo važno. Nakon kraćeg razmišljanja odlučio sam da moram pokušati iznova.

Sljedećeg dana kada je prolazila, doviknuo sam joj blagim tonom: „Hej, ti predivno ljudsko biće!“ Pogledala me, no odmah je okrenula glavu i počela hodati brže. Odlučio sam da ću joj napisati pismo u kojem ću opisati što sam, kako se zovem i da nisam običan čovjek. Do

sljedećeg dana, kad je opet prošla pokraj mojega prozora, smislio sam kako vješto ubaciti pismo u njezin džep. Nadao sam se da će ga pročitati i odlučiti porazgovarati sa mnom.

Sutradan rano ujutro probudila me sirena. Dobili smo naredbu. Danas ćemo sudjelovati u najtežoj svemirskoj operaciji do sada. Bit ćemo prvi koji su ikada kročili na Neptun. Morali smo prikupiti uzorke s planeta. Klon koji je bio sa mnom, moj cimer, pokušao je skupiti uzorke tla. Odjednom sam ugledao kako zalutali meteor pada prema njemu. Brzo sam dolebdio i odgurnuo ga kako ga meteor ne bi pogodio. Spasio sam ga, no nisam bio dovoljno spretan... i meteor je pogodio mene. Počeo sam jako krvariti.

Znao sam da je to moj kraj. Nitko me ne može spasiti, a ionako ima na tisuće klonova istih kao ja. Klon kojeg sam spasio mi je prišao i dao mi neko pismo. Rekao je da je to našao u sobi prije nego što smo otišli. Počeo sam čitati pismo:

„Hej C539, ako ti je to ime. Željela bih ti se ispričati za onu dernjavu. Pročitala sam tvoje pismo i vidjela sam u vijestima da se spremate za veliku misiju. Stvarno si jako hrabar. Ako želiš, mogli bismo popričati kad se vratiš.

S ljubavlju, Sara.

Nakon što sam pročitao pismo, opet mi je iz očiju potekla prozirna tekućina, ali ovaj put sam bio sretan.

Osjetio sam ljubav i... posljednji put izdahnuo...